

अथचेति तेत्वत्संबंधिनां एषांपुंसांबुद्धिः प्रकृतिनयातिस्वकारणेन लीयते तर्हि भूलिंगशकुनिर्यथान्यद्वदत्यन्यत्करोति तद्वत्तैशुद्धं कामयंते शबलं वदंतीत्यर्थः भुवंलिंगतीति भूलिंगो बिलशायी पक्षिविशेषः एषे ति पाठे एषा अस्मदीया बुद्धिः तेत्वदीया त्वद्वत्तेति योज्यं तदा स्वस्यैव शकुन्युपमत्वं ॥ २७ ॥ अर्थविगर्हिताः उक्तिविपरीतक्रियया अर्थो विगर्हितो यासां ताः ॥ २८ ॥ वाशतेशब्दं करोति ॥ २९ ॥ मां सार्गलं दंष्ट्रांतरलग्नस्य मांसस्य बहिर्निर्गतभागं उल्लोलं ॥ ३० ॥ इच्छत इति साहिपक्षिणी मृत्युमुखे प्रविष्टा पितदुपेक्षया जीवन्ती यथा लोकानुपदिशति मासाहसमिति तथा त्वमपि देहधारित्वान्मृत्युमुखे पतितोऽपि मृत्युना उपेक्षितो जीवसि अस्मांश्चोपदिशसि मृत्युमुखेन पतितव्यमिति तन्न हेतुः अधर्मिष्ठेति सर्वधर्मशून्यं ब्रह्म अधर्मितन्निष्ठ ब्रह्म निष्ठो हि मृत्युमुखेन पततीति वेदशास्त्रप्रसिद्धं ॥ ३१ ॥ अत्रैव हेतुं तरमाह इच्छतामि

अथचैषां न ते बुद्धिः प्रकृतिनयाति भारत ॥ मयैव कथितं पूर्वं भूलिंगशकुनिर्यथा ॥ २७ ॥ भूलिंगशकुनिर्नाम पार्श्वे हिमवतः परे ॥ भीष्मतस्याः सदा वाचः श्रूयंतेऽर्थविगर्हिताः ॥ २८ ॥ मासाहसमितीदं सा सततं वाशते किल ॥ साहसं चात्मना तीव्रचरं तीनावबुध्यते ॥ २९ ॥ सा हि मां सार्गलं भीष्ममुखात् सिंहस्य खादतः ॥ दंतांतरविलग्नं यत्तदा दत्तेऽल्पचेतना ॥ ३० ॥ इच्छतः सा हि सिंहस्य भीष्मजीवत्यसंशयं ॥ तद्वत्त्वमप्यधर्मिष्ठसदा वाचः प्रभाषसे ॥ ३१ ॥ इच्छतां भूमिपालानां भीष्मजीवस्य संशयं ॥ लोकविद्विष्टकर्मा हि नान्योऽस्ति भवता समः ॥ ३२ ॥ वैशंपायन उवाच ततश्चेदिपतेः श्रुत्वा भीष्मः सकटुकं वचः ॥ उवाचेदं वचो राजंश्चेदिराजस्य शृण्वतः ॥ ३३ ॥ इच्छतां किल नामाहं जीवान्मेषां महीक्षितां ॥ सोहं न गणयाम्येतां स्तृणेनापि न राधिपान् ॥ ३४ ॥ एवमुक्ते तु भीष्मेण ततः संचुक्रुशुर्नृपाः ॥ केचिज्जहपिरेतत्र केचिद्भीष्मजगर्हिरे ॥ ३५ ॥ केचिदूचुर्महेश्वासाः श्रुत्वा भीष्मस्य तद्वचः ॥ पापो वलितो वृद्धश्च नायं भीष्मोर्हतिक्षमां ॥ ३६ ॥ हन्यतां दुर्मतिर्भीष्मः पशुवत्साध्वयं नृपाः ॥ सर्वैः समेत्य संरब्धैर्दत्ततां वाकटाग्निना ॥ ३७ ॥ इति तेषां वचः श्रुत्वा ततः कुरुपितामहः ॥ उवाच मतिमान् भीष्मस्तानेव वसुधाधिपान् ॥ ३८ ॥ उक्तस्योक्तस्य नेहांतमहं समुपलक्षये ॥ यत्तु वक्ष्यामि तत्सर्वं शृणु ध्वं वसुधाधिपाः ॥ ३९ ॥ पशुवद्वातनं वामे दहनं वाकटाग्निना ॥ क्रियतां मूर्ध्नि वोन्यस्तं मयेदं सकलं पदं ॥ ४० ॥ एष तिष्ठति गोविंदः पूजितोऽस्माभिरच्युतः ॥ यस्य वस्त्वरते बुद्धिर्मरणाय समाधवं ॥ ४१ ॥

ति पूजायां बद्धवचनं शांतनोः स्वपितुरिच्छया वरदानेनापि जीवसीत्यर्थः लोकविदिति द्विष्टकर्मेति चच्छेदः लोकआत्मा आत्मानमेवलोकमुपासीतेति श्रुतेः तद्वत् द्विष्टद्वेषयुक्तं हि त्वं क्षात्रं कर्म यस्येत्येवं विधोऽपि क्षत्रियोऽपि अत्यंतं ब्रह्मविदसीत्यर्थः पक्षांतरे तु स्पष्टार्थ एव ग्रंथः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ एवं गूढाभिसंधिना शिशुपालेन स्तुतोऽपि भीष्मस्तस्याभिलषितं कैवल्यं दातुं तदुक्तीनां रूढ्यानि दापरत्वमाश्रित्यैव मुद्योतयन्नुवाच इच्छतां किलेत्यादिना ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ कटाग्निना कक्षाग्निना ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥